

ЛЕЛА ЂОРЂЕВИЋ И СИМА БЕГОВИЋ

Пре више од тридесет година сада већ покојни Теша Беговић пребегао је низ Дунав из Земуна за Београд са пет чланова породице. Од четворо деце један мушкарац се звао Сима, а једна девојчица Лела. Аустријанци су тражили да сви грађани служе њихову војску. Али чика Теша је био Србин и није хтео да буде аустријски војник. Зато је једнога дана потрпао ствари и породицу у чамац, прешао у Србију, наставио се на Дорћолу и ускоро постао члан београдске опере.

Време је пролазило и деца су расла. Једне године када је Лела била у првом разреду основне школе, журила је са прославе Светог Саве кући држећи у руци жито да га подели са братом и сестрама. Али је изненада неки дечак појурно и дочепав јој жито. Лела је бризнула у плач и сва у сузама дошла кући.

— Немој плакати, говорио је отац, ми ћемо тебе вечерас да водимо у позориште, а онај маљугац што ти је појео жито неће ни!

Увече, кад се вратила са родитељима кући била је одушевљена комадом „Зидане Раванице“ а још више песмом Драге Спасић.

— Мама и ја ћу да певам као Спасаћка.

— А да ли ћеш имати њен глас, дете моје?

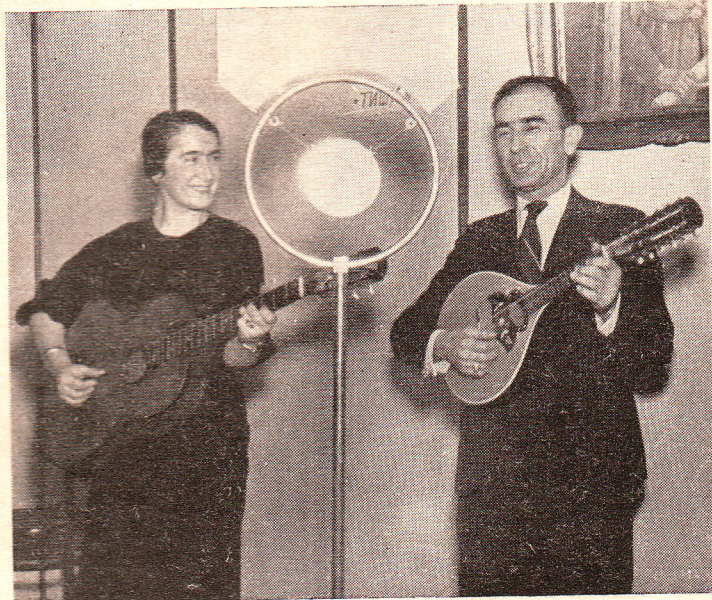
— Имаћу и бољи, па ћу да будем глумица.

Али се отац успротивио:

— То ти никад нећеш бити! Не знаш каква је тамо пакост, па злоба. Горак је хлеб, синко у позоришту.

— Зар да квариш твоје лице шминком? — умешала се мати. Па да ти још нешто и стрпају унутра!

У то време код Теше Беговића званог Мали Теша, долазили су познати глумци старог Београда: Раја Павловић, Чича Илија Станојевић, Добрица Милутиновић и Туцаковић. Из куће Малог Теше песма није излазила. Живот је био бојемски, како су живели сви позоришни људи онога доба, и путеви су водили само у неколико праваца: од куће до Позо-

Први дуо са београдске радиостанице: Лела и Сима

ришта, од Позоришта до „Два Јелена“ од „Два Јелена“ до „Три шешира“ и од „Три шешира“ до „Дарданела“.

А деца су расла. Расла, и од раног детињства народна песма и севдах освајали им душу.

Сима је био четрнаестогодишњи дечак и већ у великој типографској занату, а знао је и по жицама на гитари да копа када је његова сестра Лела учила тек прве народне песме. Али музичка хармонија куће Беговић није дуго трајала. Наишао је светски рат и породица се поделила. Отац отишао на фронт, Сима се нашао у Француској, а остали у избеглиштву. Међутим песма није умукла. И када су се после рата нашли, живот је текао као и раније. Отац је тада баш постао шеф оперског хора у Београду.

1929 године чим је Београдска радиостаница отпочела рад г. Беговић ступа као гитариста, а од 1935 пева са гђом Лелом Ђорђевић.

Тако нам објашњава гђа Лела прекидана често несташлук своје трогодишње девојчице црних очију и живе кудраве косе која сваког тренутка лебди као опасност по стаклене вазне и порцуланске украсе размештене по стану. А онда Сима наставља:

— Кад смо ступили пред микрофон као певачи, одлучили

смо да истовремено обрадимо један велики репертоар народне песме. Хтели смо да слушаоци чују што више нових ствари. Тако смо створили репертоар песама из свих крајева земље: певамо и босанске и словеначке и међумурске и јужносрбијанске песме. Пре кратког времена прославили смо седамстотинити песму на радију. Погледајте ове рафове пуне књига и нота. То су разна издања одакле црпемо наш програм.

Први који ми је дао идеју за култивисање народног репертоара јесте г. Павле Статовић директор Београдске електричне централе. Захваљујући његовим сугестијама ја сам почео обилазити Народну библиотеку и проналазио сам стара издања нота народних песама, штампаних још 1850 године. Ми имамо издања где су забележене најстарије босанско-херцеговачке песме. А учимо једино из нота. Ришкао сам по рафовима библиотеке месецима, претурало сам по гомилама књига и излазио сам оданде црн као оцацар од силне прашине. Али тако сам дошао до близу 4000 разних песама које нећемо стићи да отпевамо доклегод смо живи. Не знам да ли вам је познато да у свакој емисији дајемо нов репертоар.

Док г. Беговић говори ћер-

ка гђе Леле Ђорђевић тражи да чујемо и њу како пева.

— Мама, хоће ли господин и мене да узме да певам на радију? Мама, да певам пред господином: „Овчар по брег ходи?“...

— Господине Беговићу, како видим ви доста пушите.

— Па, баш не тако много: два до три пакла дневно!

— Охо, а вино?

— Мање него дуван.

— Не знам да ли да Вас запитам: имате ли још коју страст?

— Карте не играм, али... али, женио сам се двапут...

— ... а сад је у пројекту и трећи пут — додаје гђа Ђорђевић.

— Да, има и великог сина — шеснаест му је година а богами и још двоје деце. И ћерка му је певала на радију пре две године у оквиру школске емисије. И то певала је — соло.

— Само нека су живи па макар нам и помрачили славу — каже гђа Ђорђевић. Њихов успех, ако дође, биће и наш успех... М.

26 О. М. КОНЦЕРТ НА ЧЕЛЈУ

Г. Јован Мокрачац изводи 26 о. м. у 21.50 програм посвећен руским делима